

Hoe ik mijn eigen moord oploste

KIRSTEN PERRIN

HOE IK MIJN EIGEN MOORD OPLOSTE

Frances zei altijd dat ze vermoord zou worden.
Ze kreeg gelijk.

Vertaald door Waldemar Noë

ISBN 978-90-492-0284-2
ISBN 978-94-023-2286-6 (e-book)
ISBN 978-90-528-6692-5
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *How I Solved My Own Murder*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: Faceout Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock / Buro Blikgoed
Auteursfoto: © Leo Wilkinson
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2024 by Kirsten Perrin
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Tom

De jaarmarkt van Castle Knoll, 1965

‘In je toekomst verschijnen bleke botten.’ Madame Peony Lane kijkt somber als ze aan een voorspelling begint die de rest van Frances Adams’ leven zal dicteren.

Frances is stil en houdt haar blik strak op de vrouw voor haar gericht, maar haar twee vriendinnen moeten giechelen om het goedkope effectbejag van de hele toestand. Van het protserige kralengordijn dat voor de tent hangt tot Peony Lanes mottige zijden tulband – de Hollywood-kitsch spat ervan af. En al probeert ze met een raspand stemgeluid leeftijdsloos te klinken, deze waarzegster kan niet ouder dan twintig zijn. Het komt niet over. Het is allemaal zo onbenullig dat niemand van hen haar serieus zou moeten nemen, wat ook niemand doet. Behalve Frances dan.

Ze zuigt elk woord in zich op alsof het evangelie wordt verkondigd. En bij elke nieuwe zin over haar toekomst verstrakt haar gezicht iets meer. Als heet water dat met stoom zijn kookpunt verraad, maar nog niet borrelt.

Als de meiden de duisternis van de waarzegsterstent achter zich laten, kijkt Frances met opengesperde ogen in de felle augustuszon. Er valt een roodgouden gloed over haar lange, loshangende haar. Een man die gekaramelliseerde appels verkoopt volgt haar met zijn blik, maar ze merkt hem niet op. Na de akelige voorspelling die ze net heeft gekregen zijn er niet veel dingen waar ze op let.

Emily steekt haar arm door Frances’ linkerarm, Rose doet hetzelfde bij haar rechterarm, en zo lopen de drie meiden als ineengevlochten

madeliefjes langs de kramen met antiques en snuisterijen. Ze halen hun neus op als ze een slager met worsten passeren, maar blijven staan om naar zilveren kettinkjes te kijken die warm liggen te blinken in het zonlicht. Het is alleen maar een truc om Frances' zinnen te verzetten, maar Emily koopt een kettinkje met een vogel eraan. Het is een goed voorteken, zegt ze, omdat haar achternaam Sparrow is.

Het is Rose die de kwestie aansnijdt.

'Je kijkt alsof de dood je al heeft gevonden, Frances.' Ze geeft Frances een por met haar elleboog om haar weer wakker te schudden, maar haar gezichtsuitdrukking verstrakt nog meer. 'Het is allemaal onzin, weet je? Niemand kan in de toekomst kijken.'

Emily bindt haar lange blonde haar op met een lint en doet het kettinkje met de vogel om haar hals. Het glinstert in de zon – een futiele echo van de spiegelende lemmeten in de kraam met jagersspullen achter hen. Emily ziet hoe Frances ontsteld naar het kettinkje kijkt.

'Wat?' vraagt Emily. Haar stem klinkt onschuldig, maar haar blik zegt iets anders.

'Een vogel,' zegt Frances met samengeknepen ogen. 'De waarzegster zei: "Laat de verraderlijke vogel niet zegevieren."'

'Dan heb ik de perfecte remedie,' zegt Emily. Ze verdwijnt in de menigte en keert een paar minuten later terug. Twee zilveren vogelkettinkjes glinsteren in haar handpalm. 'Voor jou en Rose,' zegt ze zelfvoldaan. 'Zo zul je nooit weten welke vogel je verraadt. Je kunt zelfs jezelf verraden.' Ze lacht, hard en uitbundig – Emily ten voeten uit.

Frances kijkt wanhopig naar Rose voor enig begrip, maar Rose lacht ook. 'Het is een geweldig idee, eigenlijk. Neem je lot in eigen handen!' Rose doet haar kettinkje om, alsof ze het wil demonstreren.

Frances aarzelt en stopt het kettinkje uiteindelijk in de zak van haar rok. 'Ik zal erover nadenken.'

'O, kom op, Frances,' zegt Emily. 'Ik zal degene zijn die je vermoordt als je zo blijft mokken.' Emily heeft rimpeltjes in haar ooghoeken, alsof een volgende lach onder de oppervlakte borrelt, en ze steekt haar armen door die van de andere twee.

‘Willen jullie nu eens toegeven hoe eng dat was?’ Frances maakt zich van hen los en houdt haar pas in. Ze veegt haar zweterige handpalmen af aan de simpele katoenen rok die ze draagt en slaat haar armen over elkaar. Uit haar andere zak steekt een klein opschrijfboekje, ze heeft inktvlekken op haar vingers omdat ze alle woorden van de waarzegster driftig heeft opgeschreven.

Met twee grote stappen overbrugt Rose de afstand tussen hen en slaat een arm om haar schouders. Ze staat zo dichtbij dat haar korte zwarte bobkapsel langs Frances’ wang strijkt. ‘Ik denk dat die vrouw je in de maling zat te nemen.’

‘Maar móórd, Rose! Zoiets laat me toch niet koud!’

Emily slaat haar ogen ten hemel. ‘O, ik meen het, Frances! Laat. Het. Gaan.’ Ze spreekt elk woord van de zin uit alsof ze een hap van een knapperige appel neemt. Met het Sneeuwwitje-uiterlijk van Rose en Emily’s gouden gloed heeft Frances plotseling het gevoel dat ze personages uit een sprookje zijn. En als een heks je in een sprookje de toekomst voorspelt, neem je dat serieus.

Emily en Rose geven Frances ieder weer een arm en ze vervolgen hun wandeling over de jaarmarkt, maar de drukte begint af te nemen, alsof er een wollen deken over de dag is gevallen. De zon schijnt nog steeds uitbundig, en de *ale* vloeit nog steeds uit vaten in de open tenten. De lucht is plakkerig van de gebrande karamel, vermengd met de zwakke geur van rook, maar Frances’ voetstappen zijn zwaar en betekenisvol geworden. Binnensmonds herhaalt ze keer op keer de voorspelling, tot die in haar geheugen staat gegrift.

In je toekomst verschijnen bleke botten. Het vooruitzicht van je langzame ondergang begint als je de koningin in één hand houdt. Laat de verraderlijke vogel niet zegevieren, want dan is er geen weg terug meer. Maar dochters vormen de sleutel tot gerechtigheid en met één zul je vooruitkomen, houd de juiste dochter in de buurt. Alle tekens wijzen op je moord.

Het is zo’n onwaarschijnlijke voorspelling dat ze erom zou moeten lachen. Maar de woorden hebben een zaadje in Frances’ hoofd geplant en kleine, giftige wortels zijn zich al in haar aan het verspreiden.

De drie meiden maken er een fijne middag van, en het lachen klinkt al snel weer minder geforceerd. De grappen, de roddels en de kleine dingen die hun vriendschap kenmerken keren terug. De hoogte- en dieptepunten zijn zo natuurlijk als ademen als je zestien bent, en deze drie hebben dieper ademgehaald dan vele anderen.

Maar als iets hun ongeluk zal brengen, dan is het wel het getal drie. Want binnen een jaar zullen er geen drie vriendinnen meer zijn. Een van de meiden zal verdwijnen, en het zal niet Frances Adams zijn.

Er zal een onopgeloste zaak bij de plaatselijke rechercheur liggen, het enige bewijs bevindt zich in een klein plastic zakje dat aan het veel te magere vermissingsrapport is vastgeniet. Een zilveren kettinkje, met een kleine vogel eraan.

1

Het is een van die zwoele zomeravonden waarop de lucht zo zwaar voelt dat je er wel op zou kunnen drijven. Als mijn reis op de Piccadilly Line erop zit voelt zelfs de muffheid van Earl's Court Station aan als frisse lucht. Ik ben buiten adem nadat ik de drie trappen naar het straatniveau heb beklommen en zoek in mijn rugzak naar mijn waterfles. Het enige wat ik vind is de thermosfles met oude koffie van vanochtend.

Slanke mannen in pakken zoeven als stadsgazelles langs me heen terwijl ik de koffie naar binnen klok. Hij smaakt precies zo smerig als ik had verwacht, maar ik heb de cafeïne nodig. Mijn telefoon gaat en ik haal hem uit mijn zak, ik weersta de verleiding om mijn e-mail te checken en neem op.

'Jenny.' Ik laat alle uitputting in mijn stem doorklinken. 'Zeg me dat je onderweg bent. Ik zet geen stap meer in mams kelder zonder hulproepen. Er zaten spinnen toen ik er vorige week schoonmaakte. Heel grote.'

'Ik ben er al,' zegt ze. 'Maar Annie, ik blijf wel op het trapje zitten tot je er bent, want ik heb geen zin in je moeder die me meetroont om te vertellen welke muren er allemaal weg moeten.'

'Snap ik. Trouwens, ze mag helemaal geen muren slopen in dat huis, het is niet ons eigendom.'

'Nou, dan heb ik een goede smoes. En ze zal natuurlijk al haar creatieve lusten willen botvieren nu er een nieuwe tentoonstelling in Tate zit aan te komen.'

Ik huiver. Mam is kunstenaar, en dan ook nog eens een beroemde en succesvolle. Of dat was ze althans, tot de interesse in haar schildere-

rijen begon te tanen. Ongelukkigerwijs viel deze carrièrecrisis samen met het verdampen van het kapitaal dat ze met haar eerdere werk had vergaard, dus we hebben het grootste gedeelte van mijn leven tussen een krakersbestaan en een armoedig maar artistiek en bohemien leven gebalanceerd. ‘Haar creatieve lusten zullen me ervan weerhouden om de hele dag mijn lege inbox te checken, dus ik ben van de partij als er iets op dat gebied moet gebeuren. Ik heb een rugzak vol kleurstalen en een hoop opgekropte frustratie. Laat mij die kelder maar aanpakken... Maar die spinnen heb ik voor jou bewaard.’

‘Fijn, mijn eigen spinnenkolonie,’ kirt Jenny. ‘Die had ik nou altijd al willen hebben.’ Ze zwijgt even, alsof ze haar volgende woorden goed wil overwegen. ‘Waarom maak je je druk over een lege inbox? Heb je nog meer schrijfwerk rondgestuurd?’ Jenny is sinds mijn negende mijn hartsvriendin. Toen ik een maand geleden mijn slecht betaalde kantoorbaantje kwijtraakte, wierp ze zich op als de perfecte mix tussen een schouder-om-op-uit-te-huilen en een motivatiecoach. Ze overtuigde me ervan dat dit de kans was om mijn dromen na te jagen en een carrière als thrillerauteur te beginnen, temeer omdat niet elke beginnende schrijver een moeder met een gigantisch huis in het centrum van Londen heeft waarin ze in ruil voor vreemde klusjes gratis kan wonen.

Niet bepaald het standaardonderkomen voor een vijftientigjarige die naar huis moet terugkeren, maar daar tegenover staat dat ik mams stemmingswisselingen moet verduren. Het voelt als een stap terug omdat ik dit alles indertijd succesvol achter me had gelaten. Maar ik heb daar in Chelsea mijn eigen etage, en het huis verkeert in een romantische staat van verval. De slaapkamer uit mijn kindertijd heeft zijn eigen kroonluchter, hij is met stof bedekt, er ontbreken een paar kristallen en hij werpt een spookachtig licht op de ouderwetse typemachine die ik in een van de kastjes heb gevonden. Ik schrijf er niet mee, ik tik af en toe op een van de toetsen om de juiste sfeer te creëren. Er hoort een plastic koffertje bij met een Schots ruitjesmotief en ik houd van haar jarenzestiguitstraling.

‘Ik heb mijn laatste manuscript naar een paar literair agenten gestuurd.’ Jenny antwoordt niet, ik bijt op mijn lip. ‘Het is nog maar een

week geleden dat ik ze heb gemaaid.’ Ik veeg het zweet van de achterkant van mijn nek. Ik loop naar Earl’s Court Road en steek over wanneer het kan. Mijn rugzak is loodzwaar; de bibliotheek hield een openbare verkoop en ik kon de verleiding niet weerstaan. En ik kan de zeven Agatha Christie-boeken die ik heb gekocht als researchmateriaal verantwoorden. ‘Ik begin het gevoel te krijgen dat mijn boek eigenlijk verschrikkelijk is.’

‘Het is niet verschrikkelijk.’

‘Jawel, dat is het wel. Maar dat zag ik pas nadat ik het naar anderen had opgestuurd.’

‘Maar je was zo enthousiast over dit boek!’ zegt Jenny. Ik kan aan haar stijgende stemgeluid horen dat de cheerleadermodus niet ver weg is.

Ik snijd haar de pas af voordat het zover is. ‘Dat was ik, maar ik weet nu beter. Stel je voor dat er een peuter op je af komt waggelen, en de moeder van het kind kijkt je stralend aan omdat ze ervan uitgaat dat jij het kind net zo schattig zult vinden als zij. Maar dat die peuter een snotneus heeft en onder de gemorste etensresten zit.’

‘Gadver. Ja?’

‘Ik ben de moeder van dat kind, ik laat het met een snotneus rondlopen en denk dat iedereen het net zo zal zien als ik.’

‘Veeg zijn gezicht dan schoon en stuur hem daarna de wereld in.’

‘Ja, dat is ook waarom een boek geredigeerd wordt.’

Ik hoor hoe Jenny aan de andere kant van de lijn naar adem hapt. ‘Annie, vertel je me nou dat je een boek naar literair agenten hebt gestuurd dat je niet eens hebt laten redigeren?’ Ze lacht lang en hard. Het werkt aanstekelijk, en als ik Tregunter Road insla heb ik een brede grijns op mijn gezicht.

‘Ik was zo opgewonden!’ zeg ik hijgend en lachend. ‘Ik heb het gewoon gedaan, weet je? Ik heb veel woorden geschreven, en als klap op de vuurpijl heb ik er “einde” achter gezet.’

‘Ja. En ik ben trots op je. Maar ik denk dat je het in elk geval eerst door mij moet laten lezen voordat je het naar een volgende agent stuurt.’

‘Wat? Nee!’

‘Waarom stuur je het naar vreemden als je het mij niet eens wilt laten lezen?’

‘Ik hang nu op, want ik ben er bijna.’ Ik sjok door naar het einde van de straat, waar Jenny op het trapje zit te wachten.

Mams huis is de miserabele afsluiter van een rij onberispelijke gevels, zoiets als het verschil tussen een zomers tuinfeest en Halloween. Ik zwaai naar Jenny, die het stof van haar chique rok klopt en een hand door haar lange zwarte haar haalt. Haar gevoel voor mode is feilloos. Mijn hand glijdt over mijn volumineuze zomerjurk en ik voel de twijfel over de aankoop van het monsterlijke ding. Op de een of andere manier lijk ik me aangetrokken te voelen tot jurken die een victoriaanse geestverschijning van me maken. Mijn bleke huid en blonde krullen dragen hieraan bij, dus misschien moet ik het ook maar gewoon accepteren.

Net zoals mam hebben Jenny en ik op de kunstacademie van Central St. Martins gezeten. Jenny’s ouders waren van Hongkong naar Londen verhuisd toen ze een baby was, en ze behoren tot de liefste mensen die ik ooit ben tegengekomen. Ik heb het mam nooit verteld, maar wanneer ik behoefte had aan een vriendelijke omgeving met een vader en broers en zussen, dan ging ik in plaats van naar mam naar Jenny’s huis, zelfs als ze tennisles had of ergens anders was. Haar ouders lieten me aan tafel zitten en huiswerk maken, en ik kletste met de hele familie terwijl de kookgeuren mijn neusgaten binnendrongen.

Nadat Jenny was afgestudeerd kwam ze zo goed terecht dat ze nu al de baan van haar leven heeft. Ze wees het werk als decorontwerper in de Royal Albert Hall af om deel uit te maken van het team dat de etalages bij Harrods doet. Ze gooit er haar ziel en zaligheid in en ze maakt de prachtigste dingen, vooral in de kerstperiode.

‘Oké,’ zegt ze terwijl ze haar arm door de mijne haakt, ‘zullen we eens kijken wat jouw ma’s kelder ons te bieden heeft?’

We kijken allebei even omhoog naar het huis. Een groezelige erker aan beide kanten van de stenen trap naar de voordeur. Hij moet lang geleden groen zijn geweest, maar de lagen verf zijn er in de loop der jaren afgebladderd en het hout is ietwat kromgetrokken. Maar ik houd ervan. Drie verdiepingen rijzen in al hun voormalige grandeur op,

waarbij voor de meeste ramen nog de oude fluwelen gordijnen hangen.

‘Bedankt voor je komst,’ zeg ik. Hoewel ik eigenlijk niet weet waar ik dankbaar voor zou moeten zijn, want dit is het huis waarin ik ben opgegroeid. Ondanks het feit dat er niet meer personen woonden dan mam en ik is het altijd een gelukkige plek geweest. Ik denk dat ik dankbaar ben omdat Jenny gewoon komt opdraven als ik haar bel, ook al is het alleen maar zoiets als: *Hé, heb je zin om een oude kelder met me schoon te maken?*

‘Geen dank,’ antwoordt Jenny. ‘En het zwaarste gedeelte had je vorige week al gedaan, toch?’

‘Hou op. Er waren zoveel dozen en kisten. En de verhuizers die ik had ingehuurd waren een stel rauwdouwers, ze gooiden alles lukraak in hun vrachtwagen. Volgens mij heb ik een paar keer glas horen breken. Maar ik heb mijn naam op het stippelijntje gezet en ze hebben het naar dat vreemde landhuis van mijn oudtante Frances in Dorset gebracht. Ik hoop dat ze niet te ontstemd zal zijn als haar oude spullen opeens voor de deur staan, maar mam staat erop dat de kelder tot een studio wordt omgebouwd.’

‘Frances is toch die tante die de officiële eigenaar van het huis is?’

‘Zij en niemand anders.’

‘Waarom heb ik nooit méér over haar gehoord? Of haar ontmoet?’ Jenny’s stem klinkt onbevagen, maar er zit ook een stekelig randje aan, alsof ze me ervan verdenkt dat ik iets belangrijks heb verzwegen.

‘Neem het niet persoonlijk op, ik heb haar ook nog nooit ontmoet. Blijkbaar houdt ze niet van Londen, of van reizen. En ze is zo rijk dat ze niet eens de moeite neemt om hier langs te komen. Ik geloof dat mam zelfs elke week geld van haar krijgt. Het is nogal ouderwets, maar ze is niet te trots om het te weigeren. Ik heb haar wel eens gevraagd waarom oudtante Frances haar geld stuurt, maar ze wuifde het weg en haalde haar schouders op.’

‘O,’ zegt Jenny. Ik zie haar malen over deze nieuwe informatie, ze is er nog niet klaar mee. ‘Het klinkt misschien wat macaber, maar wat gebeurt er als ze komt te overlijden? Heeft ze kinderen die jullie eruit zullen schoppen?’

‘Nee, mam erft alles.’ Ik zet me schrap voor Jenny’s reactie, want dit is het soort informatie dat je beste vriendin sinds zestien jaar allang zou moeten weten. En het is niet iets wat ik voor haar heb verzwegen, het was iets wat gewoon nooit ter sprake was gekomen. Oudtante Frances stond zo ver van ons af dat ik er altijd van uit ben gegaan dat het ons huis was. Ik was haar bestaan vergeten totdat ik opeens haar oude spullen moest opruimen.

Jenny fluit wat voor zich uit. ‘Een familieschat,’ zegt ze terwijl ze haar ogen ten hemel slaat. ‘Ik dacht altijd dat zoiets niet bestond, dat je dat alleen maar in films zag.’

We duwen de klemmende deur open – niet op slot natuurlijk. Mam sluit de boel nooit af. Als iemand van plan is om op Tregunter Road in te breken, dan zal hij ons huis voorbijlopen, zegt ze altijd. Mijn blik glijdt over de kale bakstenen in de gang, er hangt op sommige plekken nog wat pleisterwerk aan. Mam heeft gelijk – elke inbreker zal denken dat hier niets te halen valt als hij de afgebladderde lagen behang ziet. Maar daar kan hij zich lelijk in vergissen, want veel van ma’s kunst is een fortuin waard. Al zal ze nooit iets van haar vroege werk dat in het huis staat verkopen, daar is ze veel te sentimenteel voor.

‘Ik ben hier!’ eechoot mams stem vanuit de keuken, die zich achterin bevindt. We trippelen door twee enorme kamers die de meeste mensen als zitkamer zouden gebruiken, maar die mam als atelier gebruikt. Er staan grote doeken tegen de muren, en de vloer zit onder de verfspetters. Het gebruik van stoflakens heeft ze al tientallen jaren geleden opgegeven. Het licht dat door de erkers naar binnen komt is geel en groezelig, het heeft zich door een stoflaag van minstens vijftwintig jaar moeten dringen. Ik kan me niet herinneren dat ik mam ooit de ramen heb zien zemen, maar ik ben zo gewend aan dit licht dat ik denk dat het veel te fel en verblindend zou zijn als de ramen schoon waren, alsof je op een heldere zomerdag je zonnebril afdoet.

Mam heeft haar asblonde haar in een dot op haar hoofd gebonden met een groene bandana en heeft een halfleeg glas rode wijn in haar hand; op tafel staan twee volle glazen. Ze staat over het enorme fornuis gebogen en bakt uien, wat haar enige culinaire verdienste is. Er staat

iets in de oven, maar ik vermoed dat het een kant-en-klaarmaaltijd is en dat de uien er zo op komen.

‘Er ligt post voor je op tafel,’ zegt ze zonder zich om te draaien.

‘Jij ook een goeiemiddag, Laura,’ zegt Jenny tegen mam. Ze zegt het schertsend, maar mam ziet er ietwat verslagen uit als ze zich omdraait en Jenny vluchtig op haar wang kust.

Ze lijkt me te willen begroeten, maar reikt me in plaats daarvan haar halflege wijnglas aan en pakt een vol glas van de tafel.

Ik ruik gas, maar mam is me te snel af. ‘De oven is uitgegaan, wacht even.’ Ze houdt een lange lucifer in de brandende pit onder de pan uien, draait de ovenknop terug naar links en trekt de ovendeur open. Het is zo’n antiek geval waarbij je naar binnen moet buigen om hem aan te steken, wat in feite een levensgevaarlijke handeling is. Ik zeg maar niets meer over de aanschaf van een nieuw fornuis, het is de afgelopen jaren te vaak een onderwerp van discussie geweest. Mam vindt het zo lekker retro. Ik moet daarentegen altijd aan Sylvia Plath denken als ik het zie.

Ik plof neer op de hardhouten stoel naast mijn rugzak en pak de dikke envelop met mijn naam erop. Mijn hart slaat even over omdat ik onlangs aan een paar wedstrijden fictieschrijven heb meegedaan. Maar daar krijg je al jaren geen fysieke post meer over, alles gaat digitaal. Je gaat de gekste dingen denken als je verwacht dat iemand je schrijfwerk zal opmerken. Ik giet het laatste restje wijn naar binnen, hoogstwaarschijnlijk een goedkoop huismerk en het smaakt nu al naar hoofdpijn.

Ik snijd de envelop open en haal er een vel papier met een briefhoofd uit.

Juffrouw Annabelle Adams,

Uw aanwezigheid is gewenst op het kantoor van Gordon, Owens en Martlock, Advocaten, voor een ontmoeting met uw oudtante mevrouw Frances Adams. Mevrouw Adams zou graag de verantwoordelijkheden willen bespreken die u als enige erfgename van haar bezittingen zullen worden toebedeeld.

Hier stop ik. ‘Wacht, dit is afkomstig van de advocaat van oudtante Frances,’ zeg ik. ‘Het lijkt erop dat hij de verkeerde voornaam heeft gebruikt, er had Laura moeten staan. Het gaat over de erfenis.’

Jenny leest over mijn schouder mee. ‘Er staat “oudtante”,’ zegt ze terwijl ze naar het woord wijst. ‘Het lijkt me geen vergissing.’

‘O, nee toch,’ snauwt mam. Ze loopt naar de tafel en grist de brief uit mijn hand. Ze tuurt er lang genoeg naar om de gekaramelliseerde uien aan te laten branden, dan gooit ze de brief op tafel en loopt terug naar het fornuis. Ze neemt de gietijzeren koekenpan van het vuur voordat de hele boel verbrandt.

Jenny leest de rest van de brief en mompelt: ‘*Wij verwachten u op ons kantoor... et cetera, et cetera...* Het zijn instructies voor een afspraak die over een paar dagen ergens in het graafschap Dorset, in een plaatsje dat Castle Knoll heet, moet plaatsvinden. O, mijn god,’ fluistert ze, ‘een onbekende tante in een slaperig plattelandsdorp? Een mysterieuze erfenis? Dit is een zwaar geval van het leven dat de kunsten imiteert.’

‘Ik weet zeker dat dit voor mam is bedoeld. Oudtante Frances schijnt verschrikkelijk bijgelovig te zijn, dus het lijkt me sterk dat ze opeens van gedachten is veranderd en mam heeft ontferfd. Maar,’ voeg ik er weifelend aan toe, ‘gezien de verhalen die ik over tante Frances heb gehoord zou ze wel eens tot zoiets als dit in staat kunnen zijn.’ Ik zie Jenny’s verbouwereerde gezicht en besluit dat ik haar een uitgebreider inkijkje in de maffe achtergrond van tante Frances verschuldigd ben. ‘Het is een familieverhaal,’ zeg ik langzaam. ‘Ik heb het je nog nooit verteld.’ Jenny schudt haar hoofd en neemt een slok wijn uit het overgebleven glas op tafel. Ik kijk mam aan. ‘Wil jij het verhaal van tante Frances vertellen? Of zal ik het doen?’

Mam loopt terug naar de oven, klooit even met de deur en haalt er een bak van aluminiumfolie uit waarin iets ondefinieerbaars zit. Ze houdt de gietijzeren koekenpan erboven en schraapt de verschroeide uien eruit. Dan pakt ze drie vorken uit het bakje met het losse bestek en zet het eten tussen ons in, de vorken in vreemde hoeken in de aluminium bak. Ze ploft neer op een stoel, neemt nog een slok wijn en schudt nauwelijks merkbaar haar hoofd.

‘Oké, dan,’ zeg ik, en ik probeer mijn beste vertelstem op te zetten. Jenny pakt de fles en vult mijn glas. ‘Oudtante Frances was zestien, het was 1965. Zij en haar beste vriendinnen waren op een jaarmarkt en bezochten een waarzegster. De voorspelling voor Frances was zoiets als dit: *er verschijnen bleke botten en je zult worden vermoord.*’

‘O, wat hysterisch, daar hou ik van,’ zegt Jenny. ‘Maar als je moordmysteries wilt gaan schrijven, Annie, en ik zeg het met al mijn liefde, dan zul je het wel wat beter moeten presenteren.’

Mam heeft de brief weer gepakt en kijkt ernaar alsof het bewijsmateriaal is. ‘Dat was de voorspelling niet,’ zegt ze kalm. ‘Die luidde als volgt: *In je toekomst verschijnen bleke botten. Het vooruitzicht van je langzame ondergang begint als je de koningin in één hand houdt. Laat de verraderlijke vogel niet zegevieren, want dan is er geen weg terug meer. Maar dochters vormen de sleutel tot gerechtigheid en met één zul je vooruitkomen, houd de juiste dochter in de buurt. Alle tekens wijzen op je moord.*’

Ik steek een van de vorken in de brij die volgens mij uit een gezinsportie gegratineerde aardappels van de diepvriesafdeling van de supermarkt bestaat. ‘Goed. Nou. Mijn oudtante Frances is er haar hele leven van overtuigd geweest dat deze voorspelling zou uitkomen.’

‘Dat is... ik weet niet of dat nou tragisch is of juist heel slim van haar is geweest,’ zegt Jenny. Ze kijkt mam aan. ‘Dus Annie heeft deze vrouw nog nooit ontmoet?’

Mam zucht en prikt in de uien. ‘We hebben Frances de meeste tijd in haar grote huis laten zitten terwijl we onze eigen dingen deden.’

‘Wacht, je hebt een tante met een landgoed en je negeert haar gewoon?’

Mam reageert met een wegwerpgebaar op deze vraag. ‘Iedereen negeert Frances. Ze is apart. Zo apart dat ze een plaatselijke legende is, dat maffe oude wijf met haar grote landhuis en haar bakken geld dat alles uitzoekt over iedereen die haar pad kruist omdat haar moordeenaar er wel eens tussen zou kunnen zitten.’

‘Ga je de advocaat bellen over de naamsverwarring?’ vraag ik.

Mam knijpt in de brug van haar neus en reikt me de brief aan. ‘Ik geloof niet dat het een naamsverwarring is. Ik zou met je zijn meegegaan naar Dorset, maar die datum is bewust gekozen.’

Ik kijk ernaar. ‘Je tentoonstelling in Tate,’ zeg ik langzaam. ‘Ze wil er zeker van zijn dat je niet kunt komen?’

‘Frances mag dan wel een maf oud wijf zijn, maar ze is zeer berekend. En ze houdt ervan om spelletjes te spelen.’

‘Oké,’ zeg ik, nog steeds langzaam. Het missen van mams opening in Tate is een domper, maar het lijkt erop dat deze afspraak onze bestaanszekerheid betreft. Ik kan alleen maar hopen dat de opening een succes is, zodat er meerdere zullen volgen. ‘Maar dan nog, waarom ik?’

Mam slaakt een lange zucht voordat ze iets zegt. ‘Die voorspelling bepaalt alles in haar leven, en ik ben jarenlang haar enige gunsteling geweest vanwege die ene regel – *Maar dochters vormen de sleutel tot gerechtigheid...* Ik ben de enige dochter in haar familie, mijn vader was Frances’ oudere broer.’

‘Het tweede gedeelte van de zin,’ zeg ik peinzend, ‘*en met één zul je vooruitkomen, houd de juiste dochter in de buurt.*’

Mam knikt. ‘Het lijkt erop dat Frances heeft besloten dat ik niet meer de juiste dochter ben.’

2

De Castle Knoll-dossiers, 10 september 1966

Ik schrijf dit allemaal op omdat ik weet dat er dingen zullen zijn die ik heb gezien die in de toekomst van belang kunnen zijn. Sommige details die nu onbeduidend lijken, kunnen behoorlijk belangrijk blijken te zijn, of andersom. Dus ik houd mijn hoofd koel en maak nauwkeurige aantekeningen.

Rose denkt nog steeds dat ik gek ben om zo op die voorspelling te focussen. Maar ze weet niet waarom ik zo heilig in die woorden geloof.

Omdat iemand me heeft bedreigd.

Ik vond een papiertje in de zak van mijn rok waarop 'ik stop je botten in een doos' stond. Dat dreigement bezorgt me de koude rillingen als ik eraan denk, maar ik moet het niet verdringen want ik zou er iets van kunnen leren. Een aanwijzing die me kan helpen de tegenspoed, die misschien al bezig is zich te ontvouwen, te stoppen.

En dan was er ook nog de voorspelling – 'in je toekomst verschijnen bleke botten'. Het is de tweede keer binnen een week dat het woord 'botten' wordt genoemd, dat kan geen toeval zijn. En dan is Emily opeens een paar weken geleden verdwenen, bijna precies een jaar later.

Toen de politie me ondervroeg merkte ik dat ze me niet helemaal geloofden. Ze vroegen me zelfs of ik niet vond dat ik te weinig aandacht kreeg nu alle focus op Emily was gericht.

Dus ik heb niet de moeite genomen om de politie de rest te vertellen. Ik heb op dat moment besloten om de zaken in eigen hand te nemen. Want zij zijn wel de laatsten met wie ik de gebeurtenissen van het afgelopen jaar zou willen delen.

3

Na drie haltes is de trein al bijna uitgestorven – voordat we de stad goed en wel achter ons hebben gelaten zijn alle forenzen uitgestapt. Na twee uur komt de groene lappendeken van Dorsets glooiende heuvels in zicht, en er maakt zich een lichte opwinding van mij meester. Ik pak een van mijn lege notitieboekjes erbij en probeer de omgeving in woorden te vangen. Deze trein gaat niet helemaal naar Castle Knoll, vanaf een plaats die Sandview heet moet ik een bus nemen die maar één keer per uur rijdt.

Nadat het eindpunt is bereikt zie ik dat mijn aansluiting een klassieke open dubbeldekker is, zo een die toeristen naar het strand vervoert. Als een klein kind zit ik vooraan op de bovenverdieping terwijl de bus door een verzameling kleine dorpen dendert om uiteindelijk in Castle Knoll terecht te komen. Op dat moment bevind ik me al veertig minuten in een bedwelmende mix van mest en zeelucht, maar het vlekkerige licht en de landweggetjes maken er een combinatie van die eerder charmant dan overweldigend is.

Het dorp Castle Knoll is als een tafereeltje op een koektrommel – allemaal smalle weggetjes en muurtjes van op elkaar gestapelde stenen, met aan één kant de verkrumelde resten van een Normandisch kasteel op de rug van een hoge heuvel. Schapen grazen op de flanken, en als we om het kasteel heen rijden hoor ik hun typische geblaat.

Ik ben een paar minuten te vroeg voor mijn afspraak met meneer Gordon en besluit wat over de met keitjes geplaveide hoofdstraat te

lopen om rond te kijken. Als ik mijn rugzak omdoe vraag ik me af of ik niet meer boeken had moeten meenemen. Of misschien nog dat vierde notitieboekje – dat ene dat in bloedrood leer is gebonden.

Als ik in een cirkel draai, kan ik een groot gedeelte van het dorp zien. De kasteelruïne bevindt zich aan één kant, met aan de voet van de heuvel een pub die de Dead Witch heet en er inderdaad behekt uitziet. Het leistenen dak helt over, alsof de zijkanten te vermoeid zijn om de boel overeind te houden, en de witte kalk op de dikke muren is uitgebleekt en afgebladderd. De rest van het dorp is smetteloos – het lijkt wel een filmset. Een ouderwetse snoepwinkel is om tien uur 's ochtends al vergeven van de toeristen, en naast de pub bevindt zich een victoriaans stationnetje. Stoom bolt op uit de gereedstaande trein terwijl gezinnen in de rij staan om een kaartje naar de enige bestemming te kopen, een nabijgelegen kustplaatsje.

Aan de andere kant eindigt de hoofdstraat bij een schattig stenen gebouwtje met een rood bord waar in gouden letters CRUMBWELL'S DELI op staat. Het vormt een vrolijk contrast met de Dead Witch. Naast de delicatessenwinkel staat het Castle House Hotel, een soort boetiekhotel dat er smetteloos en chic uitziet en waarschijnlijk erg duur is.

Uiteindelijk duw ik de deur van Gordon, Owens en Martlock open. Hun kantoor is de begane grond van een van de aaneengesloten cottages die aan de hoofdstraat liggen. Het is een open, frisse ruimte die verrassend vrolijk stemt als je nagaat dat ze vier bureaus hebben weten te plempen in wat eens een kleine woonkamer was. De gloed van klassieke groene kantoorlampen concurreert met het licht dat door het glas van de voordeur naar binnen valt. Er zit een man met een rond gezicht achter een groot bureau in een hoek, de andere bureaus zijn onbezet.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik ben op zoek naar meneer Gordon?’

De man kijkt op en knippert een paar keer met zijn ogen. Hij raadpleegt zijn horloge en kijkt dan weer op. ‘Ik ben Walter Gordon. Ben jij Annabelle Adams?’

‘Ja, dat ben ik. En u kunt me gewoon Annie noemen, hoor.’

‘Aangenaam kennis te maken,’ zegt hij. Hij staat op om mij de hand te schudden, maar hij komt niet achter zijn bureau vandaan. ‘Je bent het evenbeeld van Laura, weet je dat?’

Ik lach zwakjes, want ik hoor dat zo vaak dat het oud nieuws is. Maar het herinnert me er wel aan dat mam hier in de buurt is opgegroeid, en dat er mensen in Castle Knoll zijn die haar hebben gekend toen ze jonger was. Had ze me maar hiernaartoe meegenomen toen ik klein was, maar ze kon niet goed met haar ouders opschieten en zei altijd dat we buiten Londen niets te zoeken hadden.

‘Ik heb Frances net over de telefoon gesproken,’ zegt meneer Gordon. ‘Ik vrees dat we deze afspraak naar Gravesdown Hall zullen moeten verplaatsen. Er was iets met haar auto. Laten we wachten tot iedereen er is, dan kunnen we er daarna samen naartoe gaan.’

Ik ga op de stoel tegenover zijn bureau zitten, en hij merkt te laat dat hij heeft nagelaten me een stoel aan te bieden. Ik ben niet ouderwets op dat gebied, maar meneer Gordon duidelijk wel – hij draagt een verkreukeld pak, maar hij heeft wel de moeite genomen om een pochet in zijn borstzak te doen. Hij werpt een blik op het bureau naast hem en mompelt iets over een secretaresse en thee. ‘U zei “iedereen”. Mag ik u vragen op wie we dan nog meer wachten? Ik verkeerde in de veronderstelling dat ik alleen u en oudtante Frances zou ontmoeten.’

‘O.’ Hij ziet er nogal geagiteerd uit en begint wat met papieren op zijn bureau te schuiven. Hij probeert onaangedaan over te komen, maar ik merk dat hij zenuwachtig is. ‘Frances heeft nogal, eh, creatieve veranderingen aangebracht in de toekomstplannen voor haar landgoed. Dus zullen Saxon en Elva Gravesdown er ook bij zijn, en ze zijn zoals altijd weer eens te laat.’

Eigenlijk zou ik willen vragen wie Saxon en Elva Gravesdown zijn, maar aan de andere kant wil ik ook niet laten merken dat ik de oudtante die besloten heeft dat ik haar fortuin zal erven helemaal niet ken. Ik neem aan dat Gravesdown Hall het huis van haar overleden echtgenoot is en dat ze familie van hem zijn.

‘En mijn kleinzoon Oliver kan hier elk moment zijn,’ vervolgt Gor-